

Slovo k povzbuzení na neděli 3. července 2022, na 14. neděli v mezidobí – C
Biblická čtení: Iz 66,10-14c; Ž 66; Gal 6,14-18; Lk 10,1-12.17-20

Milé sestry, milí bratři,

dnešní evangelijní úryvek má **dvě** části: Svědectví o vyslání dvaasedmdesáti dalších učedníků („dalších“ vzhledem ke Dvanácti) Kristem do světa a svědectví o návratu těchto učedníků k Pánu Ježíšovi a jejich rozhovoru s ním. **Úryvek** je relativně **dlouhý**, jistě by bylo **mnohé** k rozjímání – například už jen to, že Ježíš posílá učedníky «před sebou po dvou» a nikdy ne jako solitéry – , ale zkusme se zastavit jen nad **třemi momenty**.

Nejprve nad Kristovými slovy o navracení se přání pokoje, když není přijat, a následném vytrásání si prachu z opánek: «Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám... Když přijdete do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: „I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu setřásáme“».

Pak nad mocí šlapat nad hady, štíry a nad nečistými duchy, jíž Kristus své učedníky vybavuje a oni ji vykonávají: «Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a přemáhat všechnu nepřítelovu sílu... Podrobují se vám duchové».

A **nakonec** nad ještě větší radostí, kterou mají mít z přebývání s Pánem Ježíšem: «Spíše se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi».

Jak tedy rozumět slovům, že **pokoj se vrátí k učedníkům**, když se nenajde nikdo, kdo je ho hoden, schopen přijmout, a že učedníci si mají při nepřijetí **i prach ze svých botou** vysypat?

Jistě existuje celá řada výkladů. Možná nejpochoptelnějším je ten, který navazuje na **starozákonní vnímání moci žehnat**. Ta je člověku vždy jen **svěřena**, člověk nemá neomezenou moc žehnat jako Bůh. Proto třeba patriarchové směli jen jednou dát své požehnání otcovské, vzpomeňme třeba na takového Jákoba. Podobně proroci museli vážit, komu požehnají a komu ne, jak si to přeje Bůh.

Něco takového – zdá se – platí **i pro Ježíšovy učedníky**. Ani jejich Kristem svěřené schopnosti nejsou nevyčerpatelné. Jednak ve smyslu, že si musí stále uvědomovat, že nadpřirozených darů, svátostné moci, jsou jen správci a nikoliv vlastníci. Ale také, že i jejich přirozené dary, jejich vlohy, talenty, schopnosti a možnosti jim byly jen svěřeny. Ani jich není člověk vlastníkem a **nemá** s nimi a nad nimi **neomezenou** moc. Proto by se měl ptát Boha, jak s nimi nakládat, proto by měl také pokorně **vážít** své síly, čeho ještě schopen je a čeho už ne.

To pochoptelně není výzvou k lenosti, anebo ke skouposti v obdarovávání druhých, a už vůbec ne k sobecké ochraně pouze sebe samého, k urputnému sebestřednému hájení sebe sama. Ale je to pozvání **k pokoře**, k věřícímu realismu, že prostě nezvládneme všechno, neboť nejsme bohové, že všechno po nás Bůh ani nechce, že se musíme učit také vážit své síly a možná i si umět někdy odpočinout.

Teprve **pokornější** a možná i méně megalomanský přístup k činnosti i ke všem snahám o pokoj mezi lidmi nám pomůže skutečně něco **dobrého** vykonat. V **mikrosvětě** vztahů, lidí a míst, do nichž jsme opravdu posláni, kam jsme životem vrženi. Scholastické *gratia supponit naturam et elevat eam* („milost předpokládá přirozenost a povyšuje ji“) platí i v tomto ohledu...

Moc šlapat na hady a štíry – jako metafora – má velmi blízko k **moci vyhánět zlé duchy**. Specificky se sice týká **apoštolské** služby dvaasedmdesáti učedníků, ale **nějak** se opět vztahuje i na **všechny** křesťany, na všechny Kristovy učedníky a učednice, na všechny lidi dobré vůle, kéž by i na nás na všechny.

Co znamená? Jednoduše to, že jedním z jedním z nejkrásnějších úkolů každého člověka je **snaha přemáhat zlo**, vyhánět zlo z mezilidských vztahů a ze světa, postavit se různým hadům a štírům. **Dobrem a láskou**. Vzít takový úkol za svůj **není málo**, je jedním z rozměrů

nechání se Pánem Ježíšem vyslat jako **Boží dělník, Boží dělnice** do světa, nést jeho pokoj, stát se **nástrojem** přiblížování se Božího království, nebe k zemi, Boha člověku...

To vše je dobré, všeho je potřeba, vše dává vnitřní **radost**, je-li vykonáno. Ovšem **největší radost** křesťana má spočívat v samotném vztahu s Bohem, s Kristem, v onom zapsání jména v nebi. Ne ve výkonu, dokonce ani ne ve spořádaném životě svatých (jsou-li tací), ale **ve vztahu**. Vždyť celá věčnost, **nebe**, není ničím jiným než **přebýváním ve vztahu** s Bohem a s ostatními blaženými.

I v tomto smyslu možná platí klasická jiný scholastický axiom, že *agere sequitur esse* (že „činění vychází z bytí“). Na prvním místě je bytí ve **vztahu**, pak až **činnost** pro tento vztah. Což platí jako pro vztah s Bohem, tak pro naše vztahy mezilidské.

Prakticky řečeno: **O vztahy** je třeba **pečovat** na prvním místě, o vztah s Bohem, Pánem Ježíšem i o vztahy s druhými lidmi. A možná právě začínající **léto**, čas dovolených a prázdnin, nám k tomu může a chce být dobrou příležitostí...

Milé sestry, milí bratří, z dnešního evangelia – mimo mnoha dalšího a jistě hlubšího – si tak můžeme odnést snad trojí:

Zaprvé připomenutí, že **nejsme všemocní**, že naše síly nejsou neomezené. Jen přijímající tuto skutečnosti můžeme být schopní s Boží pomocí ze sebe vydávat **maximum možného**, v prospěch lidí i Božího království, a to po delší čas. Zní to takřka jen jako poučka psychologická, ale možná i ji můžeme v dnešních slovech Pána Ježíše číst.

Zadruhé, že **životním úkolem** každého z nás – v prostředí, v němž žijeme, do kterého jsme byli vrženi – je s Boží pomocí **přemáhat zlo, vyhánět je**. Třeba tím, že je nepošleme dál, že na ně odpovíme statečně dobrem. I to si můžeme představit pod mocí šlapat nad hady a štíry.

A **zatřetí**, že **vztahy** – s Bohem a lidmi – jsou opravdu tím **nejdůležitějším**, protože Bůh sám v sobě je podstatným Vztahem, je *relatio subsistens*, je Láskou. Vztah s Bohem je zapsání jména v nebi, vztah s lidmi je třeba zapsáním jména v srdcích...